

leiding was geweest, als maar bolschewiki aan het hoofd van de Italiaansche vakbeweging gestaan hadden.

Met andere woorden het vraagstuk van de sociale revolutie is slechts een kwestie van persoonsverwisseling.

Deze opvatting is waarlijk kinderlijk. Maar de beweging in Italië geeft geen steun aan de kinderlijke verbeelding van de opportunisten in de 3e Internationale.

Aan Mevrouw Holst.

Naar aanleiding van uw artikel: De Taak der Comm. Partij in de Prol. Revolutie, in de „Nieuwe Tijd” van 20 October, een paar opmerkingen.

Waar u zegt (over de C. P. in Nederland): „het overlaten van het werk aan de leiders” en „het ontbreken van een oppositie, organisch voortgekomen uit de partij en innig samenhangend met het partijleven”, komt het me voor dat u het wat eenzijdig voorstelt. „Het uitstooten uit het werk van aan de leiders onwettelijke partijgenooten” ware juist. De krachten der oppositie laat men braak liggen, worden gesaboteerd, uitgeschakeld.

Waar bijv. Ceton op het congres durfde klagen over gebrek aan medewerking voor „De Tribune” tijdens de afwezigheid van Wijnkoop, had hij verzuimd medewerking aan Luteraan, om maar eens iemand te noemen, of aan anderen, die ertoe in staat zijn, in de afd. Amsterdam te vragen.

De m. i. zeer slordige en on-economische wijze waarop in de C. P. met de krachten wordt omgesprongen, stempelt de leiders reeds als ongeschikt tot leiden, organiseren, wat toch hun taak moet zijn, waar het tot monopoliepositie gemaakt is. Ze verdeelen de functies niet, maar slopen ze op. Deels uit bewuste sabotage, deels uit onkunde der in de individuen sluimerende krachten.

Deze tactiek vormt veel te weinig nieuwe krachten, zij prikkelt niet het initiatief, ontwikkelt niet het in kiem aanwezige.

Dit gebrek aan kennis der krachten, — ook dier revolutionairen, die zich niet onder de dictatuur van Wp wensen te scharen, — zou tot een volslagen catastrophe, blamage, gevaar leiden, indien hier eens werkelijk revolutie uitbrak, en de régie — volgens den geest van Moskou en op den grondslag van de 21 punten — eens netjes bij het P. B. der C. P. — zooals die partij thans reilt en zeilt, — zou berusten.

Is er geen democratie in de partij, om de door u geconstateerde „machtspolitiek” en „de geestelijke terreur” doeltreffend te bevechten? Praktisch is uitgesloten, — en 't laatste congres der C. P. heeft dit opnieuw bewezen — dat het aan een oppositionele minderheid zou gelukken afgevaardigden gekozen te krijgen voor 't congres, dit hoogste hof van beroep.

Ik meen niet, dat deze euvelen uitsluitend de Hollandsche C. P. aankleven. Zij zullen over 't algemeen aanwezig zijn in alle organisaties, die op de oude gepatenteerde partijvormen, -gebruiken en tradities voortbouwen, en wier belang het niet is, zelfstandige strijders te kweken.

De Communisten en de Vakbeweging.

De verwachting van de voorhoede van het internationale proletariaat, de Russische Communisten, dat het revolutionaire verzet dat in Rusland het kapitalisme en zijn knechten vernietigd had, spoedig zou overslaan naar de Midden- en West-Europese landen, is door de trage ontwikkeling van de revolutionaire beweging in die landen niet verwezenlijkt. In Frankrijk en vooral in Engeland, waar de bourgeoisie haar wereldmacht behouden heeft, staat het proletariaat nog altijd onder den invloed der imperialistische ideologie, waardoor het onmogelijk zijn historische taak, de wereldmacht van de kapitalistische klasse te vernietigen, kan vervullen. Zoolang het proletariaat zich niet heeft bevrijd van de ideënwelt der bourgeoisie, kan het zich niet zelf bevrijden. Zoolang het proletariaat zich niet als doel stelt de wereldmacht van de bourgeoisie te vernietigen, kan het zijn revolutionaire taak niet vervullen. De macht van de Engelsche bourgeoisie berust op de imperialistische gezindheid van het Engelsche proletariaat. De Engelsche bourgeoisie is daardoor nog steeds een wereldbeheersende klasse.

In Duitschland zijn de verhoudingen echter geheel anders. De Deutsche bourgeoisie is als zelfstandige wereldmacht vernietigd, de Deutsche arbeiders staan niet meer onder invloed van de imperialistische ideologie. In Duitschland zijn dus de objectieve voorwaarden voor de revolutie nu reeds aanwezig. De historische feiten hebben ons geleerd dat de revolutie niet het eerst uitbreekt daar waar het kapitalisme economisch en politiek het meest ontwikkeld is, maar daar waar de bourgeoisie, de heerschende klasse, het zwakst is.

Het is onzinnig als Wijnkoop aan de „Nederlandsche K.A.P.-richting”, zooals de oppositie op het congres genoemd werd, verwijt dat wij den weg van de revolutionaire ontwikkeling langs een liniaal willen trekken en daarom meenen dat in Duitschland de voorwaarden voor de revolutie meer aanwezig zijn dan in de Entente-landen, dit zijn slechts frases van Wijnkoop om de oppositie af te maken. De voorwaarden voor de proletarische revolutie zijn daarom in Duitschland meer aanwezig dan in Engeland, omdat de Deutsche bourgeoisie veel zwakker is dan de Engelsche. In Duitschland echter, waar de revolutie zich langzaam maar zeker ontwikkelt, houden de organisaties die het proletariaat zichzelf heeft geschapen, de volkomen en snelle ontwikkeling van de revolutionaire beweging tegen. De revolutionaire beweging ontwikkelt zich dus in een langzamer tempo dan de Russische Communisten zich hadden voorgesteld. Daardoor zijn zij er toe gekomen een andere tactiek voor Centraal- en West-Europa te propageeren, als zij zich aanvankelijk hadden voorgesteld.

Inplaats van een revolutionaire stormloop van het Europeesche proletariaat te verwachten, meenen zij dat de Communis-

ten den plicht hebben, de bestaande proletarische massa-organisaties, in de eerste plaats de vakorganisaties om te werken tot revolutionaire organisaties. De vraag hoe wij tegenover de vakbeweging moeten staan wordt beheerscht door de wereldrevolutionaire ontwikkeling.

De K.A.P.D., die een snelle ontwikkeling van de proletarische revolutie in Duitschland verwacht, verwerpt de tactiek van het „veroveren der vakverenigingen”, die door de Executieve van Moskou en door Spartacus wordt voorgestaan, omdat de laatste meenen dat de revolutionaire beweging in Duitschland zich niet zoo snel zal ontwikkelen.

De moderne vakbeweging is in hoofdzaak ontstaan tijdens het bloeitijdperk van het kapitalisme dat aan den wereldoorlog is voorafgegaan. Dit bloeitijdperk heeft zijn stempel gedrukt op het karakter van de vakorganisaties. Het zijn organisaties met sterk kapitalistische karaktertrekken. Overal is de vakbeweging geworden een levend element van de kapitalistische overheersching het kapitaal heeft in vele opzichten de vakorganisaties noodig om „gerogelde toestanden” in de bedrijven te brengen, waardoor de „rust” gehandhaafd, de winst verzekerd en de macht van de bourgeoisie onaangetaast blijft. De vakorganisaties zijn geen strijdorganisaties, maar verzekeringsinstituten die de arbeiders een „redelijk” loon en de ondernemers een „behoorlijke” winst verzekeren. Deze karaktertrekken van de vakbeweging uiten zich ook en niet in de laatste plaats in haren organisatievorm. Het zijn organisaties geworden waarin het initiatief van de massa's onderdrukt wordt, waarin een bestuurderskaste de volledige macht in handen heeft en met deze bureaucratische macht de arbeiders van revolutionairen strijd weet af te houden. De vakpers is in handen van deze bureaucraten een machtig wapen om dit doel te bereiken. Steeds weer wordt het initiatief van de arbeiders door deze kaste onderdrukt. Huishoudelijke vergaderingen worden zeldzamer, zoodat de invloed van de arbeiders op den gang van zaken geringer wordt. De contributies worden steeds hooger opgevoerd, waardoor de vakverenigingsbureaucraten over ontzaglijke bedragen beschikken, waardoor hun macht over de arbeiders steeds grooter wordt.

A. K.
(Wordt vervolgd)

Verantwoording steun.

Ontvangen van J. te Z. f 25.—

Correspondentie.

B. te Leeuwarden. — Uw postwisse groot f 1.— ontvangen.

Ontvangen: „De Theorie van het Syndicalisme”, door Mr. Clara Wichmann. Het Russisch Huwelijks- en Familierecht.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

2de Jaargang No. 3
November 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

De Staatsbegroting.

Het is niet onze bedoeling na te gaan wat er voor de zooveelste maal door de leden der kamer in het algemeen is beweerd. Uit den aard der zaak gaat onze belangstelling uit naar twee fracties, de S.D.A.P. en de C.P. Troelstra, de woordvoerder der eerste fractie sprak als leider van een groote partij, uitvoerig over de politiek van zijn partij.

De lijn die in deze redevoering zat liep op twee dingen uit. De arbeiderspartij is voor ontwapening en socialisatie.

Het is voor een proletariër die nog alle klassebewustzijn en klasseinzicht heeft verloren onbegrijpelijk, hoe iemand zich socialist kan noemen en thans kan opkomen voor ontwapening. Dus zich principieel kan plaatsen op den bodem van het pacifisme. De arbeiders in de S.D.A.P. moeten wel geheel met burgerlijke inzichten zijn besmet door de besturen en bladen van huane partij om daarmee te kunnen instemmen. De toestand in de wereld geeft geen grond om het pacifisme doorvoerbaar te achten. De Nederlandsche staat en de bezittingen in de Oost kunnen slechts door de bourgeoisie worden vastgehouden door middel van de bajonetten. Nederland aangesloten bij den Volkerenbond d.i. bij het kapitaal der Entente, vormt een haag van bajonetten tegen het internationale proletariaat, zoowel als tegen de volkeren die het kapitaal gevangen houdt in de koloniën. Een Engelschman, schrijvende over de „Kleine Entente” in een Engelsch tijdschrift zegt, dat volgens een uitgebracht rapport aan de regering der Vereenigde Staten, er op het moment 19 oorlogen aan den gang zijn, behalve de burgeroorlogen. Zoo is de de toestand geschapen door de overwinning van het imperialisme van Engeland, Frankrijk en Amerika.

Om met Lloyd George te spreken het doel van den oorlog was om de wereld: „veilig te maken voor de democratie”.

Troelstra steunt dus niet op feiten als hij opkomt voor ontwapening. Hij weet trouwens zeer wel, dat Nederland niet mag ontwapenen krachtens zijn aansluiting bij den volkerenbond, zich niet zal ontwapenen tegen de onderdrukte volkeren in de Oost en evenmin als klassestaat gericht tegen het proletariaat van Nederland. De vooze politiek van Troelstra misleidt niet de bourgeoisie, maar wel helaas het proletariaat. Inplaats van de arbeiders voor te bereiden dat het zich in het belang van zijn klasse, uit internationale solidariteit moet wapenen tot den laatsten man, predikt hij een politiek van

ontwapening, dus van afstand doen van den strijd. De leuze van ontwapening, komt dus alleen neer op het weerloos houden van het proletariaat, tegenover een tot de tanden gewapende bourgeoisie. De politiek van Troelstra is onwaar, omdat ze niet uitgaat van den werkelijken toestand, nog van de reële klasseverhoudingen.

Het is slecht een leuze van burgerlijken oorsprong om kleinburgerlijk denkende arbeiders en middenstanders, te vangen bij de de verkiezingen.

Is de leuze der socialisatie beter? We laten details, hoe Troelstra deze leuze smakelijk probeert te maken daar, maar de grondslag is even onwezenlijk als de ontwapening. Socialisatie in de huidige omstandigheden — het rapport omtrent deze materie van de S.D.A.P. toont het ten overvloede aan — is arbeidsgemeenschap met de bourgeoisie. Het bankkapitaal in vredige samenwerking in de fabriek met de arbeiders, een deelgenootschap van arbeiders en kapitalisten tot vermeerdering der productie, tot instandhouding van de huidige maatschappij d.i. van het imperialisme.

Door deze leuze aan te heffen, doet Troelstra geheel afstand van den klassenstrijd, en predikt ontdaan van alle frases en leuzen: samenwerking der klassen.

Hoe dankt Troelstra zijn ontwapening en socialisatie te bereiken? Hij denkt er zoo over: „Ik sprak over een mogelijke regering waaraan de S.D.A.P. zou kunnen deelnemen. Een dergelijke regering, zal zij ooit mogelijk zijn, zal moeten steunen op het georganiseerde proletariaat van ons land, „van de syndicalisten af tot op de katholieke arbeiders toe”. (Wij cursifeeren Red. R. V.)

Op deze woorden uit „De Handelingen” overgenomen, vestigen wij de aandacht van onze lezers. In het artikel op de eerste pagina van het vorige nummer van ons blad, schrijvende over de motie van het P. B. der C. P. in casu, de samensmelting op „revolutionairen grondslag” van N.V.V. en N.A.S., wezen wij deze arbeidersregering aan als de mogelijkheid van de naaste toekomst, met het oog waarop wij de voorgestelde bestuursmotie als reactionair hebben gebrandmerkt. Een regering op parlementairen grondslag van N.V.V. en N.A.S. (die tusschen haakjes volstrekt niet zal ontwapenen, maar evenals Noske, de communisten zal dooden) zal voeren tot behoud van het bestaande

regime. In Oostenrijk en Duitschland bleek dit afdoende, al waren de vormen daar anders, want Renner en Scheidemann hadden steun van de gele vakbeweging en de leiders van deze moderne gelen zaten in de regering als ministers.

De politiek van Troelstra is dus volkomen contra-revolutionair, want zij loopt uit op vereeuwiging van de klasse der bourgeoisie met behulp van het proletariaat uit de diverse vakbewegingen en politieke partijen als S.D.A.P. en S.P.

Wijnkoop gaf een beeld van de Sovjets d.i. hoe ver reeds de armen van Rusland zich uitstrekken. In het naburige zoowel als in het verre Oosten neemt Rusland's invloed toe.

De inneming van Sebasopol was van geweldigen invloed zooals in den Krimoorlog. Dit slaat op de overwinning van Rusland op Wrangel.

Op den 23sten November trok Wijnkoop de volgende conclusies:

1o. Sovjet-Rusland blijft bestaan, het wordt politiek, economisch en militair steeds sterker;

2o. in het nabije Oosten, in Turkije, Armenië, Mesopotamië, Perzië en Afghanistan begint de Britsche macht voor den invloed der Sovjets terug te gaan;

3o. in Britsch-Indië en in Nederlandsch-Indië steekt eenerzijds de reactie den kop op, terwijl anderzijds de revolutionaire beweging tegen het Europeesche kapitalisme sterker begint te worden;

4o. in het verre Oosten worden de banden tusschen China en Sovjet-Rusland aangehaald, en worden de symptomen duidelijker van de tegenstelling tusschen Amerika, Japan en Engeland;

Uit deze conclusies ziet men dat met een salto mortale de leider Wijnkoop, Rusland en de Sovjets zoiets als een revolutie laat voltrekken in het Oosten. Zoo men ziet gaat Engeland, het imperium, reeds terug voor de macht van Rusland, of zooals hij het voorzichtig uitdrukt, voor den invloed der Sovjets.

Aan deze conclusies zouden wij het volgende tegenover willen stellen. Rusland zal, als het een handelsovereenkomst sluit met Engeland, gedwongen worden, de agitatie, elk ingrijpen met de wapens, het aangaan b.v. van overeenkomst met Afghanistan, (dit is

reeds uit) of met de Kemalisten, de nationalistische Turken, moeten staken.

Deze laatste oriënteren zich reeds naar het reactionaire Griekenland en zullen zich laten gebruiken door het Fransche imperialisme tegen Rusland mits Turkije het verdrag van Sévres niet, of gewijzigd mag teekenen.

Dit zijn feiten die wij van onzen kant constateeren.

Wat de handelsovereenkomst met China betreft, China staat niet in alle opzichten, maar in vele, onder contrôle van buitenlandsche bankconsortiums, waarachter weer de regering staan.

Men zal dus wel begrijpen dat het overdrijving is veel waarde te hechten uit een wereldpolitiek oogpunt, aan een overeenkomst van Sovjet-Rusland met China. Dit geldt evenzeer van de tweede conclusie van Wijnkoop, dit zal de lezer door de opsomming van feiten reeds begrepen hebben. Over de derde conclusie zouden wij willen opmerken dat een revolutionaire beweging tegen het Europeesche kapitalisme niet zeer zal toemen door den invloed van Rusland, als de Sovjets zich verbinden, geen beweging van welken aard ook te ondernemen tegen het Britsche Imperium, om de reden die wij genoemd hebben. De hoop van deze volkeren op Rusland zal dan in elk geval zeer afnemen, gelijk de hoop van het Iersche volk op de arbeidersbeweging van thans in Engeland.

Dit heele systeem van Wijnkoop om de zaak om te draaien, van het Westen naar het Oosten heeft natuurlijk een doel. Want over het Westen zei Wijnkoop alleen dit:

„Ook naar het Westen neemt de macht der Sovjets toe, en dan bedoel ik niet alleen wat in den laatste tijd in Duitschland is gebeurd, maar ook wat nu in de Communistische Partij in Frankrijk staat te gebeuren en dat degenen, die aan den westkant van Rusland nog probeeren, tegen Sovjet-Rusland in verzet te komen, evenzeer den genadestoot zullen krijgen als degenen, die dat aan Oostkant en in het Zuiden hebben geprobeerd”.

Men zal ons wel willen toestemmen dat dit zeer weinig is. Want het systeem van Wijnkoop heeft slechts één doel niet te spreken over de revolutie van het proletariaat in Midden-Europa en dus al het licht te laten vallen op het Oosten. Midden-Europa wordt steeds meer een kolonie der Entente-Mogendheden. Wij geven hierbij de volgende feiten, die Wijnkoop niet weet of niet wil weten.

In Opper-Silezië is 60 pCt. der IJzer- en Staalindustrie onder contrôle van Engelsch kapitaal.

In Tsecho-Slowakije behooren de Skoda-werken welbekend, aan Fransche kapitalisten. In Roemenië heeft het Fransche kapitaal de fabricage van wagens en locomotieven in handen, plus de oliebronnen.

In Joego-Slavië alle havens en kanalen gepacht.

In Hongarije heeft het Fransche kapitaal de staatspoorwegen, de credietbanken en de havens in handen.

In Polen is de textielindustrie in handen der Fransche banken.

De Donauisee Engelsche rivier geworden. Oostenrijk is met handen en voeten overgeleverd aan de Entente.

In Galicië is de petroleum in Fransche handen.

In het Duitschland wat nog niet is afgestaan is vooral Amerika, dan Engeland en evenzeer Frankrijk baas van vele of deel hebben aan industrieën en zoo ad libitum.

Dit is een gevolg van de overwinning der Entente, vastgelegd in het verdrag van Versailles.

De Entente is economisch dus enorm veel sterker zoowel als geheel en ook voor wat elke mogendheid betreft. Heel Midden-Europa is een kolonie, het proletariaat moet slaven voor het kapitaal der Entente, dat zich maskeert onder den naam Volkerenbond.

Zoolang de Entente het proletariaat in Midden-Europa onder den voet heeft, zal het des te sterker staan tegenover het eigen proletariaat en de vreemde volkeren.

Dit kardinale feit „vergeet” Wijnkoop, de „principieele” politicus geheel.

De economische afhankelijkheid van de wereld aan de Entente is toegenomen. De haard der revolutie is dus niet alhier eerst het verre of het naburige Oosten maar Midden-Europa.

De leider van de C.P. het lid van het uitvoerend-Comité, vermijdt opzettelijk dit punt zooals hij en v.R. dit steeds vermeden hebben sinds 1918 om de Entente niet op een ondergeschikt punt, maar als geheel aan te vallen. Wijnkoop is volkomen pacifist met betrekking tot de Entente. De uitbreiding (der Sovjets) behoeft op zich zelf niet te gaan met geweld zei Wijnkoop. Alles kan dus vreedzaam gaan. Gewapend optreden van Rusland's Sovjets is dus niet noodzakelijk (de practijk leert anders) maar meer van bijkomstigen aard.

Het ontbreken van een principieele aanval op de Entente, het wegmoffelen van den toestand in Midden-Europa, in verband met den vrede van Versailles, de pacifistische ondergrond van de rede van Wijnkoop, dat is het opportunisme van Wijnkoop, wat minstens zoo slecht is als de politiek van Troelstra.

Daarom tracht Wijnkoop door ten onrechte te wijzen op het Oosten, de aandacht af te leiden van het imperialisme waartegen wij als Europeesche arbeiders het eerst storm moeten loopen.

In dit gepraat over het Oosten zit ook systeem, maar ons zal men daarmee niet afleiden.

De Communisten en de Vakbeweging.

(Slot).

De werklozen- en ziekteverzekeringen gaan tot de belangrijkste „activiteitsgebieden” van de vakbeweging behooren. Al deze eigenschappen hebben tot resultaat dat de arbeiders zelf ook steeds meer de leiding overlaten aan de vakverenigingsbonden en hun toch al zoo geringe belangstelling voor de vakvereniging zich op den duur be-

perkt tot de vraag, voor welke bedragen zij verzekerd zijn. De praktijk wijst uit dat het geringe aantal huishoudelijke vergaderingen, door een uiterst minem gedeelte der leden bezocht wordt, wat natuurlijk voor de vakverenigingsbonden aanleiding is om weer minder huishoudelijke vergaderingen te beleggen. Al deze redenen veroorzaken dat de vakbeweging ieder revolutionair karakter heeft verloren, niet door het werk van een of anderen slechten leider, maar doordat het wezen van de vakvereniging contra-revolutionair is, doordat de vakbeweging in tal van opzichten dezelfde trekken vertoont als de kapitalistische staat, n.l. een heerschtersorganisatie te zijn. De revolutie is het werk van de proletarische massa's, de vakbeweging die het initiatief, het zelfoptreden van de massa's vermoordt, kan in het huidige tijdperk van het kapitalisme, in de periode van revolutionaire massa-beweging die aan de proletarische dictatuur voorafgaat, nog slechts een contra-revolutionaire macht zijn. De vakbeweging die internationaal zoo sterk gegroeid is, dat zij de macht van de politieke partijen in aantal en in betekenis sterk overtreft, is thans niet meer allee een economische beweging, zij is door haar grooten invloed op de arbeiders-massa's geworden tot een politieke macht.

Was voor en tijdens den oorlog de Soc. Dem. Partij de belangrijkste politieke tegenwoordiging van het proletariaat, thans is de leiding overgenomen door de vakbeweging. Dit blijkt uit het feit, dat het de vakbeweging is gelukt een internationale stichting die, wat het ledental betreft, de sterkste internationale arbeidersorganisatie is, welke ooit heeft bestaan, terwijl het de verworden soc. dem. niet mocht gelukken een werkelijke Internationale saam te stellen. De taak van de soc. dem., de arbeiders te dwingen in het gareel van het kapitalisme te blijven loopen, is nu internationaal overgenomen door de vakbeweging, door het I.V.V., dat zich openlijk onderwerpt aan den „volkerenbond” van de Entente, den machtigsten vijand van het wereldproletariaat. De revolutie in Centraal- en West-Europa te willen brengen door de vakbeweging te veroveren voor het Communisme, beteekent dat men zich stelt op den grondslag van het voorloopig voortbestaan van het kapitalisme, dat inplaats van de revolutionaire zelfbeweging der massa's wordt gesteld de langzame uitholling van het kapitalisme.

Het is een nieuw reformisme in opkomst, dat zich evenals het oude reformisme van de tweede „internationale” baseert op het langzame tempo van de revolutionaire ontwikkeling. Wie als de Executieve van de derde internationale, de taktiek voorstaat van de „verovering der vakbeweging”, versterkt slechts het politieke prestige van de reactionaire vakbewegings-internationale, de politieke formatie van de sociaal-patriotten Oudegeest-Jouhaus-Appleton-Legien. Niet alleen echter dat het standpunt van het „veroveren der vakorganisaties” duidt op een reformistische opvatting van de revolu-

tionaire ontwikkeling, het schept tevens als alle reformistische taktiek verwachtingen die nooit verwezenlijkt zullen worden, inplaats van zin voor de realiteit, van inzicht in de werkelijke verhoudingen, illusies. Het schept de illusie alsof de vakbeweging nog werkelijk zal kunnen worden een revolutionaire beweging. De vakbeweging is door de organisatorische en politiek-economische oorzaken door ons aangeduid volkomen kapitalistisch-bureaucratisch in geheel haar wezen, zij is als organisatievorm voor de revolutie onbruikbaar en het is een reformistische illusie te denken, dat zij ooit als revolutionaire organisatie weer zal opleven. De revolutionaire taktiek ten aanzien van de vakbeweging kan geen andere zijn als de leus indertijd door Roland Holst tegen de sociaal Patriottische partij aangeheven, „vergruizelt en verbrijzelt hen”. Voor de vakbeweging geldt, wat ten aanzien van tal van andere vraagstukken in de arbeidersbeweging waar is, dat de geheel veranderde economische en politieke verhoudingen van dit revolutionaire tijdperk, ons dwingen een andere houding aan te nemen als vroeger in het niet revolutionaire tijdperk aangenomen moest worden. Revolutionaire taktiek moet zijn reële taktiek, moet zich aanpassen aan de eischen die een veranderde werkelijkheid ons stelt.

De internationale verhoudingen van het moment vereischen een krachtige, zich van haar groote taak bewuste, zelfoptredende massa, de vakbeweging, onderwerpsche leidersorganisatie als ze is, kan in dit tijdperk geen revolutionaire organisatie meer worden.

De neo-reformisten in de derde internationale beweren echter dat men in ieder geval de groote arbeidersmassa's bereiken kan in de vakorganisaties. Wij stellen hier tegenover vast dat het groote ledental van de vakorganisatie absoluut niets bewijst voor dit argument, immers zooals wij reeds aantoonde komt het grootste deel van de arbeiders niet op de ledenvergaderingen, in de groote vakbonden bezoekt hoogstens vijf procent van de leden de vergaderingen die steeds zeldzamer worden. Hier komt bij dat de besturen zelf de agenda's vaststellen zoodat het dus onmogelijk is om over zaken te spreken die door de leiding niet voor bespreking vatbaar geacht worden te zijn. De communisten zouden dus in de vakbonden de groote massa's niet bereiken, vooral ook hierom niet omdat zij in de kleine vakpers, die zich steeds meer specialiseert op engere beroepskwesties, niet aan het woord zouden komen. De „cellen” die wij zouden moeten vormen zouden cellen zijn waarin we ons zelf opsloten zonder dat ons geluid buiten de muren van deze gevangenisverblijven gehoord zou worden. De nieuwe verhoudingen eischen niet alleen een nieuwe revolutionaire taktiek, maar deze taktiek is niet mogelijk zonder nieuwe organisatievormen die de revolutionaire activiteit van de proletarische massa's mogelijk maken.

Daarom stichten de revolutionaire communisten van de K.A.P.D. groepen van arbeiders zelf dus, nu reeds de nieuwe

organisaties die georganiseerd zijn op den grondslag van de bedrijven, de „Arbeider Unieën”. Het groote belang van deze organisaties (die sommige kleine politiekertjes van de C.P. in hun grenzeloze domheid houden voor een soort van nieuwe vakbeweging) voor de revolutionaire beweging bestaat hierin dat zij, georganiseerd op den grondslag van de fabriek, direct de arbeiders zelf organiseren. Elke proletariër weet, dat de arbeiders die wij op de vakverenigingsvergaderingen niet zouden bereiken, op de fabriek wel door ons bereikt worden. Het is een zeer groote verdienste van Gorter hierop in zijn „open brief aan Lenin” gewezen te hebben, hij geeft hiermede het bewijs een oneindig veel scherper kijk op de voorwaarden van de revolutionaire propaganda en op het werkelijke leven van het proletariaat te hebben, als de kleine politiekertjes die hem voor „fantast” schelden en daarbij niet nalaten steeds te wijzen op hun eigen zin voor realiteit; wat niemand zou gelooven als ze het niet zelf herhaaldelijk en hard uitschreeuwden. Hierop moet zich dus internationaal en nationaal onze taktiek richten, de arbeiders buiten alle leiders om zelf te bereiken, daar waar ze het meest zich zelf zijn als klassewezens, op de plaats waar zij arbeiden.

Wij moeten op dezen grondslag de nieuwe economische organisaties van het proletariaat opbouwen en propageeren, omdat dit organisaties zullen zijn, waar geen boven de arbeiders staande leiders, de beweging leiden, maar waar het initiatief de zelfbeweging, de moed, van de massa's zelf voor het eerst in de historie volledig tot uiting zullen komen.

De revolutionaire beweging heeft deze nieuwe organisaties noodig, omdat zij alleen beantwoorden aan de behoeften van de proletarische revolutie. In Duitschland, waar de revolutie in opmarsch is en snel nader komt, moeten deze organisaties onmiddellijk gesticht worden, in Holland moeten wij, ons aanpassende aan de revolutionaire beweging in Duitschland, reeds nu de idee van de bedrijfsorganisatie propageeren en scherp afwijzen iedere taktiek die nu nog de illusie kan wekken, als zou de vakbeweging „op revolutionairen grondslag” kunnen komen.

Het partijbestuur van de C.P. heeft naar aanleiding van discussies over de vakbeweging in Moskou gehouden, een resolutie aan de partij voorgesteld, welke weer eens duidelijk het halfslachtig opportunistisch karakter van dit P.B. demonstreert.

Het is een resolutie, zoo halfslachtig en nietszeggend, dat men zich er over moet verbazen, dat het P.B. van een „Communistische Partij”, zoo een vod aan de partij durft voorleggen.

Onze lezers kennen den inhoud van dit „vodje papier”, wij halen er dus alleen maar uit aan wat er de kern van uitmaakt, n.l. dat de Communistische Partij is voor de eenheid van N.A.S. en N.V.V. „op revolutionairen grondslag”. Wij stellen vast dat ondanks alle woordenpraal van de partij

leiding ten aanzien van het aanvaarden van het „Moskousche standpunt”, deze resolutie niets anders is dan een grove poging om in schijn dit standpunt toe te passen, praktisch echter, en daar komt het op aan, deze taktiek niet te volgen. Immers als het P.B. het parool van Moskou loyaal had willen uitvoeren, dan had het moeten voorstellen, dat onmiddellijk minstens een zeer groot aantal leden van de partij lid moeten worden van het N.V.V.

Inplaats hiervan stelt het partijbestuur voor te werken voor samensmelting tusschen N.A.S. en N.V.V. d.w.z. dat het voor het moment praktisch dus niets wil of niet weet wat het wil. Wat moet er dan met de massa's van het N.V.V. gebeuren zoolang de plotseling zoo vurig gewenschte samenwerking niet komt? Moeten deze massa's dan van de communistische propaganda in de vakbeweging verstoken blijven? Als het P.B. werkelijk het parool van Moskou wilde opvolgen, dan had het moeten voorstellen dat de partijgenooten direct naar de massale vakorganisaties van het N.V.V. moeten gaan. Nu ontwijkt het P.B. deze toepassing van de Moskousche opvatting, en het stelt daarvoor in de plaats dat wij moeten werken om de moderne en syndicalistische organisaties tot eenheid te brengen. Wat beteekent deze eigenaardige „toepassing” van de Moskousche taktiek voor de verhoudingen in dit landje? Het beteekent dat de macht van de Stenhuizen en Lansinks versterkt zal worden, want wanneer deze eenheid tot stand komt is het N.V.V. bevrijd van de kritiek die op hen, zij het in zachten vorm van den kant van het N.A.S. geoeft werd. De groote syndicalistische vakorganisaties, waarin nog altijd arbeiders zitten die sneller dan die van het N.V.V. bereid zijn tot strijd over te gaan, zullen dan opgeslokt worden door de N.V.V.sche organisaties, waardoor de strijdbaarheid van die organisaties nog meer zal verzwakken. De taktiek door het partijbestuur voorgestaan beteekent van een realiteitsstandpunt gezien, en kwesies van taktiek mogen alleen van uit dit standpunt worden, een versterking van de macht der vakverenigingsbonden. Dit is te meer juist waar deze eenheid, als zij werkelijk nu tot stand zou komen, verwezenlijkt zou worden in een tijdperk waarin het de Nederlandsche arbeiders aan strijd lust ontbreekt.

Het voorstel van het partijbestuur is dus niet alleen een frase, een holle klank, want er wordt niet gezegd wat de partijgenooten nu moeten doen, maar het is tevens gezien de historische ontwikkeling van de Nederlandsche vakbeweging een reactionair voorstel. Het wekt de illusie alsof er een revolutionaire eenheid aanstaande is, terwijl er hoogstens een reformistische eenheid kan komen. Het wekt verwarrend op het inzicht van de arbeiders, want deze hebben nu eenmaal niet het fijne onderscheidingsvermogen om te begrijpen waarom het voor eenige maanden revolutionaire taktiek genoemd werd op te treden tegen samenwerking tusschen N.V.V. en N.A.S. „op revolutionairen grondslag”. Wij stellen dit nu voor revolutionaire taktiek moet doorgaan. De taktiek van de communisten kan

in Nederland geen andere zijn dan nu reeds in de bedrijven en in de bestaande organisaties, waarvan wij lid zijn, de bedrijfsorganisatie te propageeren, het reactionair karakter van de vakbeweging bloot te leggen.

A. K.

FREDERIK ENGELS.

(1820—1920).

Op den 28sten November was het honderd jaar geleden, dat de man aan wien wij naast Marx het meest te danken hebben, Engels, te Barmen het levenslicht zag.

Engels, de trouwe kameraad van Marx, zonder wien hij zijn diepgaande studies niet had kunnen voltooien, is sinds vijf en twintig jaren dood.

Den mede-auteur van het kommunistisch manifest, den uitgever van het 2e en 3e deel van „Het Kapitaal“, een reuzenwerk wat in een embryonale toestand was achtergelaten door Marx, aantekeningen, ontwerpen, naast geregelde copy en door Engels tot één geheel werd gesmeed, moeten wij hoog aanslaan.

Zijn ononderbroken werkzaamheid op alle gebieden van politiek en wetenschap gedurende een halve eeuw, zijn wonderbaarlijke vlijt, zijn algeheele overgave aan de zaak van het internationale proletariaat, denken wij met liefde en bewondering.

De prestaties van Engels kwamen tot stand in zijn vrijen tijd. Zijn burgerlijk beroep van handelsbediende en later zelf medefirmant van het huis Ermen en Engels te Manchester, dit burgerlijk beroep en positie verhinderden hem niet om grondige studiën te doen en tevens te strijden op het gebied der internationale politiek.

In het jaar 1869 maakte hij zich vrij, ging naar Londen om met en voor Marx te werken, te strijden.

Zijn naam is voor altijd verbonden aan de zaak der menschheid, aan het proletariaat, aan den onverzoenlijken strijd tegen het kapitaal. Hoe rijper het proletariaat wordt door den strijd, des te eer zal hen het licht opgaan door Engels ontstoken.

Want Engels door zijn gemoedelijkheid, zijn eenige gave om de moeilijkste vraagstukken op voorbeeldige wijze duidelijk te maken, stelt aan den intelligenten arbeider niet zulke zware eischen van begrip als de reus die Marx was. Engels staat in dien zin nader, dicht bij de begripswereld van den strijdenden proletariër en eens van het heele proletariaat als het zich tot heerschende macht in de maatschappij heeft gemaakt.

Engels was grondig practicus van den klassenstrijd. Hij was in 1848, in het jaar

der revolutie toen deze in Duitschland op haar laatste beenen liep, en de laatste rest van militairen weerstand zich verzamelde in Zuid-Duitschland tegen de contra-revolutie, militair leider.

Zijn later gebleken kennis van militaire tactiek en strategie, die uitkwam in zijn geschriften, toonen aan hoe bij Engels al het kunnen en kennen, slechts één doel had de bevordering van den klassenstrijd, zooals hij toenmaals door de historische omstandigheden werd geboden.

In de nieuwe fase van den strijd, na den imperialistischen oorlog, in het tijdperk van wereldcrisis gevolgd op den oorlog, is opnieuw een strijd ontstaan, wie wel de rechtmatige erfgename zijn van Marx en Engels.

De leiders, van de arbeiderspartijen der 2e Internationale vieren ook Engels! Troelstra, Renner en Noske zij allen. Volgens hen was Engels democraat, tegen de dictatuur.

Kortom, Engels was eender als Renner, precies als Troelstra, net als Scheidemann-Noske, even leeg als zij. Bij revoluties stond Engels aan den kant van het kapitaal!!

Rusland b.v. om een kleinigheid te noemen, zou door Engels ook zijn uitgeleverd of gelaten aan het imperialisme, als hij nog geleefd had! In dien trant schrijven thans de bladen van die heeren, als men ze maar goed leest, en de konsekwenties van hunne betoogen nagaat. Ze steken Engels in de hoogte om de Russische revolutie te trappen en komen zeer geleerd met citaten, waaruit hun eigen vlak verstand blijkt. De heeren sociaal-democraten hebben getoond in Rusland, in Duitschland, in Oostenrijk, verraders van het proletariaat, van de revolutie te zijn, door met de bourgeoisie het proletariaat neer te slaan als het aan de macht was, of bezig de macht te veroveren.

De derde internationale biedt evengoed zijn problemen als de tweede van voorheen. Dit ziet b.v. v. Ravesteijn wel in Hij tracht daarom geheel naar het model van de oude leiders van de overleden tweede internationale, op onzachte wijze de oppositie in het openbaar af te maken als dat zoeens pas geeft op een congres, waar ze zich niet kunnen verdedigen!

Volgens van Ravesteijn begrijpt b.v. om maar één te noemen, Pannekoek het A. B. C. van het Marxisme niet, om van Gorter niet te spreken.

Deze bewering is niet geheel nieuw in den strijd der richtingen, zoo sprak eertijds ook de leider Troelstra. Men moet dit geheel als verschijnsel opvatten. Het vonnis van Troelstra is door de historie grondig

herzien en de onfeilbare uitspraak van genoot van Ravesteijn gaat denzelfden weg op.

Want Marx en Engels hebben niet geleefd onder het imperialisme. Deze bijzonderheid vergeet natuurlijk van Ravesteijn, daarvoor is hij ook historicus!

Een tactiek zooals zij nu moet zijn, op grond van de actuele omstandigheden, Engels kon hem niet voorzien en dus ook niet omlijnen. De strijd is dus opnieuw ontbrand over de kwestie, wie wel of wie niet aanknoopt bij Engels en Marx.

Marx en Engels spraken jarenlang niet van het kiesrecht als wapen in den klassenstrijd. Zij werden eerst later door de arbeiderspartijen tot erkenning van dit middel gebracht.

Engels kon niet voorzien waarop een doorwerking van het parlementair optreden der arbeiderspartijen zou voeren, evenmin kon hij iets weten van de eigenaardige ontwikkeling der vakverenigingen en welke geweldige nadeelen zij zouden brengen aan het proletariaat als klasse. Engels kon de vraagstukken niet kennen die de wereldrevolutie thans opwerpt en welke eischen zij thans stelt aan het proletariaat. De schitterende analyse van Marx en Engels voor altijd na hun dood evenals bij hun leden onverbrekkelijk verbonden, kan alleen een middel zijn, aan de hand waarvan deze problemen kunnen worden duidelijk gemaakt en opgelost in onzen zin. Deze wapens te hebben geleverd is mede de onvergankelijke verdienste van Engels.

Wij komen daarom in verzet tegen den geest die bij de derde internationale voorzit en die reeds tot een vervlakking heeft gevoerd, om van het mede door Engels geleide fundament, een officieele theorie te maken, die het Marxisme misbruikt en pasklaar maakt, voor de kleine politiek der leiders, Levy, Frossard, om geen andere namen te noemen.

Herdenking van den strijder Engels kan alleen bij ons den wil stalen, om het opportunisme, een sta-in-den-weg voor de revolutie, met kracht te bestrijden.

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verleenen aan ons blad. Ieder lezer die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,

Lijnbaansgracht 297 (boven)

AMSTERDAM

2e Jaargang No. 4

1921.

Dit blad verschijnt eens p. maand

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.— per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel Colportage-nummers 8 cents.

Administratie: Lijnbaansgracht 297, boven.

Wijkoop over de tactische stroomingen in de Derde Internationale.

Over dit onderwerp sprak Wijkoop voor de afd. Amsterdam van de C.P. Deze rede zit zoo vol met valsche voorstellingen omtrent de werkelijke meening en tactiek van de strooming, die de linkerzijde genaamd wordt, wij zouden haast zeggen, was zoo zeer Wijkoop'sch, dat een bespreking in ons orgaan wel noodig is, temeer daar op deze vergadering een debatijld van zeven minuten werd gegeven. Deze zeven minuten werd door den debater niet aanvaard, natuurlijk veel te weinig, om de rede van Wp. te bestrijden zooals noodig was.

Sprekende over de verschillen tusschen de oppositie en de sociaal-Imperialistische leiding van de C.P., beweert onze partij-leider, dat wij „het Duitsche imperialisisme zeer sterk waanden“, terwijl de leiding Wijkoop, v. Ravesteijn, e.s. van oordeel waren, dat het Britsche Imperialisme sterker was en dus winnen moest. Deze bewering van Wijkoop is een vervalsching van de historie, wij hebben nooit gevreesd, dat het Duitsche Imperialisme zou moeten winnen, maar wij kwamen er tegen op, dat Wijkoop en de zijnen de tactiek verdedigden, in het tijdperk toen het er op aankwam, een consequent revolutionaire anti-Imperialistische tactiek te voeren, dat het Duitsche Imperialisme moest verliezen in het belang van de proletarische revolutie. De poging van Wijkoop, om het nu voor te stellen alsof het eigenlijke verschil een geheel ander was, zal hem niet gelukken. Wij kwamen op tegen de houding van de partij-bonzen der C.P., die een sociaal-Imperialistische politiek voerden. De groote revolutionaire dichter Heine zegt ergens, „het woord behoort niet meer aan den spreker, zoodra het zijn lippen ontvloden en door de pers verveelvoudigd is.“ Evenmin zal het Wijkoop gelukken om een tactiek eens door hem en de zijnen dagelijks in woord en geschrift verdedigd, thans weg te praten met valsche voorstellingen. Wij blijven een kat een kat noemen, en Wijkoop een pro-Entente politicus.

Een andere kwestie door Wijkoop op dezelfde wijze „behandeld“, is de schepen-kwestie. Gorter wijst er op, dat de C.P.-leiding gedurende den oorlog Hollandsche schepen hebben aangeboden aan de Entente. Hiervan zegt Wijkoop, „De zaak is echter deze, dat wij destijds, tegen de Hollandsche

Bourgeoisie in, het voedsel hebben willen laten halen waar het was, d.w.z. uit Amerika.“

Deze manier van behandelen eener kwestie kunnen wij niet anders dan misleidend noemen. Wijkoop deelt hier alleen één kant van de kwestie mede, n.l., dat door sommige dezer schepen graan uit Amerika naar Nederland eventueel zou kunnen worden vervoerd, het grootste deel dezer schepen wilde Amerika echter gebruiken om Amerikaanse soldaten naar het westelijk front in Frankrijk te brengen, wat dus een enorme versterking van de militair-Imperialistische macht van de Entente beteekende. Revolutionairen, die tegen de imperialistische oorlog waren, moesten zich dus tegen deze pogingen, om Nederlandsche handelsschepen in dienst van het Amerikaanse kapitaal te laten varen, verzetten. De leiding van de C.P. en de kamerfractie (die partij steunden echter deze onderneming van de Entente op demagogische wijze. Terwijl zij dag aan dag den Duitschen duikbootoorlog op de scherpste wijze aanvielen, ondersteunden zij de Entente onder de leuze: „brood uit Amerika.“ Op deze wijze tracht Wijkoop de tactiek van de C.P. gedurende den oorlog goed te praten, terwijl hij aan den anderen kant op de wijze als wij van hem gewend zijn, en dat zegt genoeg, het standpunt door de oppositie tijdens den oorlog ingenomen, tracht te vervalschen. Wij hebben reeds meermalen deze kwestie behandeld en laten de verdere opmerkingen, die Wijkoop tegen de oppositie in de C.P. gedurende den oorlog meende te moeten maken, voor wat ze zijn.

Sprekende over het optreden van de huidige linkerzijde, tracht Wijkoop de voorstelling te wekken alsof deze zich tegen de officieele richting in de derde internationale zou verzetten, omdat zij, de linkerzijde, zich zouden „willen vrijmaken“ van „het juk“ van de proletarische dictatuur. Ook hier weer tracht Wijkoop de werkelijke meening van de oppositie te vervalschen, niet tegen de proletarische discipline treedt de „linkerzijde“ (zooals die het sterkst wordt vertegenwoordigd door de K.A.P.D.) op, maar tegen de pogingen om door opportunistische tactiek allerlei niet-communistische elementen in de derde internationale te trekken. Door dit pogen wordt de derde internationale en moet ze worden een opportunistische en reformistische internationale. De tactiek

van Moscou staat de reformisten niet al, maar trekt ze aan!

Een ander staaltje ervan, hoe Wijkoop probeert op goedkope wijze de meeningen van de linkerzijde in de derde internationale in een valsche daglicht te stellen, is dat hij de voorstelling maakt, alsof de linkerzijde „revolutionaire zuiverheid“ wil om die „zuiverheid“, waarop onze man dan triomfantelijk uitkraakt: „Niet naast, maar bij de massa's moeten wij zijn.“ De kleinste daad van het proletariaat is meer dan alle revolutionaire „zuiverheid.“ „Hard gekraaid, haan!“, kunnen wij met een variatie op een bekend woord zeggen, maar even valsche gekraaid als gewoonlijk. De bewering, dat de linksch-communisten niet onder de massa's zouden werken, is beslist onwaar. Lenin zegt immers zelf in zijn brochure over de „linkse strooming“, dat de K.A.P.D. beter onder de massa's werkt en kan werken dan „Spartacus.“ Weet Wijkoop dat dan niet, of zegt hij maar wat? En weet hij niet, dat, toen de Duitsche arbeiders in het Ruhr-gebied geen „kleine daad“, maar een groote verrichtten, toen zij met hun lichamen vochten voor de verwezenlijking van de proletarische dictatuur, dat toen de parlementaire Spartacusbond aan de beulen van het Duitsche proletariaat, „loyale oppositie“ aanboden, dus aanboden regeeringspartij te worden? De kleinste daad van het proletariaat is meer dan alle revolutionaire zuiverheid, maar Wijkoop zegt er niet bij dat zijn collega's van den Spartacusbond, de groote daad van het revolutionaire proletariaat, den opstand in het Ruhrgebied verdedigden hebben, terwijl het de „linkerzijde“ is, die tegen dit verraad van de revolutie dag aan dag opkomt. Het is onwaar als Wijkoop zegt, dat de linkerzijde geen contact met de massa's zou zoeken, zij doet dat gelukkig meer dan de partijbonzen lief is, wij weten echter, dat het voor de West-Europeesche revolutie noodig is, dat het proletariaat komt tot zelfstandig optreden, en dat het breekt met de bestaande leiderskaste, den band waarmede het proletariaat aan de bourgeoisie vastgebonden is. De „linkerzijde“ is de eenige richting, die optreedt voor de zelfbeweging der massa's. Even valsche als Wijkoop's voorlichting is ten aanzien van de meeningen der oppositie in de derde internationale, zoo probeert hij met goedkope trucjes deze oppositie verdacht te maken, waar hij zegt „Zinnetjes